

- an ageing stand of birches (*Betula pendula* and *B. pubescens*). Forest Ecology and Management 4: 19-39.
- Schaminée, J.H.J., Stortelder, A.H.F., Westhoff, V. 1995. De vegetatie van Nederland, Deel 1. Inleiding in de plantensociologie: grondslagen, methoden, toepassingen. Opulus Press BV, Leiden.
- Termorshuizen, A.J. 1995. Saai grovedennenbos? Coolia 38: 19-28.
- Termorshuizen, A.J., Bollen, G.J. 1995. Oecologie van paddestoelen en schimmels 2. Inleiding tot de oecologie van de mycorrhizavormende schimmels. Coolia 38: 141-148.

BIJZONDERE WAARNEMINGEN EN VONDSTEN

Mycelium van de Witte paardehaartaailing, *Marasmius quercophilus*, is lichtgevend.

Tijdens de zeer natte zomer van 1993 liep ik eens 's nachts door het bos nabij Uffelte toen bleek dat de bosbodem plaatselijk een zwak lichtschijnsel vertoonde. Ik heb toen wat van het lichtgevende materiaal meegenomen. De volgende dag was te zien dat het rottende bladeren waren van de Zomereik (*Quercus robur*) die zeer sterk waren uitgebleekt. Van het organisme dat deze verrotting veroorzaakte ontbrak elk spoor, alhoewel het ongetwijfeld om een witrotschimmel moest gaan. In de zomer van 1994 zag ik opnieuw zulke sterk gebleekte bladeren, ditmaal van Amerikaanse eik (*Quercus rubra*), in de bossen van Soestduinen. Nu groeiden er op deze bladeren duizenden paddestoeltjes van de soort *Marasmius quercophilus* (Witte paardehaartaailing; vroeger onder de naam *M. splachnoides* bekend). Ik heb wat van deze bladeren meegenomen om ze te testen op eventuele lichtgevendheid. En inderdaad, 's nachts in het donker, in een donkere kast, na geruime tijd om de ogen aan het donker te laten wennen, werd een zwak lichtschijnsel zichtbaar. Gezien de overeenkomst van de gebleekte bladeren van Uffelte en van Soestduinen en het feit dat in het tweede geval de *Marasmius* op de bladeren groeide meen ik te kunnen concluderen dat deze soort lichtgevend mycelium heeft. Bij tropische *Marasmius*-soorten komt lichtgevendheid wel meer voor, van Europese soorten was mij dat nog niet bekend.

Peter-Jan Keizer

Zwavelzwam in de dikke boom van Verwolde.

Een zomerwandeling in het landgoed Verwolde nabij Lochem voerde ons langs "De Dikke Boom", welke ongetwijfeld de oudste boom van het land is. Het is een schitterende oude Zomereik van zeker twee meter in doorsnee. De boom is hol, hetgeen uitnodigde om te zien of er wat interessants in te vinden is. Er zaten enige oude, overjarige, vrijwel verrotte vruchtlichamen van een houtzwam. Thuis gekomen bleek het te gaan om de Zwavelzwam (*Laetiporus sulphureus*). Deze soort groeit graag in oude Eiken. Het exemplaar in de dikke Eik heeft dit jaar niet gefructificeerd. Het is te hopen dat de zwam afsterft en de monumentale boom nog een lang leven beschoren is.

Peter-Jan Keizer